

PIERRE LOTI

STARA MAČKA

STARA, BOLNA MAČKA JE LEGLA PRED NAŠO HIŠO IN SE HOTELA OGRETI NA SONCU. NAJBRŽ SO UBOGO ŽIVAL PREGNALI Z NJENEGA STAREGA DOMA. TAKŠNI SO NEKATERI LJUDJE; NOČEJO GLEDATI ŽIVALI, KAKO TRPI, NOČEJO PA JI TUDI STREČI NITI JE USMRTITI. IZPRED OČI JO SPRAVIJO TER PREPUSTIJO NEUSMILJENI USODI.

UBOGA MAČKA SE JE TIŠČALA K ZIDU, KJER SO JO ZDAJ PA ZDAJ NADLEGOVALI OTROCI IN PSI. STRAŠNO JE BILO POGLEDATI NA NJENO SKORAJ ČISTO GOLO GLAVICO; SAMO OČI SO BILE ŠE LEPE TER SO NESKONČNO ŽALOSTNO IN PROSEČE ZRLĚ NA MIMO IDOČE, KI SE JIM JE NESREČNA ŽIVAL GNUSILA. POGLED UBOGE ŽIVALI ME JE GLOBOKO PRETRESEL. VEČKRAT SEM JI ŽE POSLAL HRANĚ IN NEKEGA DNE SEM ŠEL K NJEJ IN SEM JI PRIJAZNO GOVORIL. — ŽIVALI SO VENDAR TAKO DOSTOPNE PRIJAZNI BESEDI!

KO SEM SE PRED NJO USTAVIL, SE ME JE NAJPREJ ZBALA; PREGANJANJE JO JE NAREDILO NEZAUPLJIVO. V NJENEM POGLEDU SEM BRAL TIHI OČITEK: »TUDI TI ME HOČEŠ PREGNATI IZ TEGA KOTIČKA, KJER ME GREJE SONČECE?« TODA HITRO JE RAZUMELA UBOGA MAČICA, DA SE MI SMILI, IN VSA SREČNA JE TIHO ZAMIJAVKALA; VSTALA JE IN POSKUSILA NAGRBITI SVOJ BOLNI HRBET, KAR DELAJO MAČKE, KADAR HOČEJO IZRAZITI SVOJO NEŽNOST.

NAJBRŽ SI JE ŽELELA, DA BI JO GLADIL IN BOŽAL, TODA BILA JE PREVEČ GRDA IN BOLNA, REVICA. HOTEL PA SEM JI STORITI DRUGO, VEČJO DOBROTO. HOTEL SEM JO ZA VEDNO REŠITI TRPLJENJA; NAJ UMRE BREZ NAJMANJŠE BOLEČINE!

S PRIJAZNIMI BESEDAMI JE MOJ SLUGA SILVESTER IZVABIL UBOGO MAČKO V HLEV. TAM JI JE V KOŠARI S SENOM NAREDIL TOPLO LEŽIŠČE. MEDTEM SEM SI PRIPRAVIL KLOROFORM. MUCIKA JE BILA MIRNA IN SREČNA, KER JE SLEDNJIČ NAŠLA PROSTORČEK, DA LAHKO POČIVA BREZ STRAHU PRED POREDNI MI DEČKI IN PSI.

PRIPOGNIL SEM SE K NJI TER JO VZLIC NJENI GRDI ZUNANJOSTI POBOŽAL, DA BI MIRNO LEŽALA IN BI JI MOGEL PRI-

TISNITI NA NOSEK ROBEC S KLOROFORMOM. SPRVA SE JE NEKOLIKO PRESTRAŠILA KO JE ZAČUTILA NEZNANI DUH, KO PA SEM LJUBEZNIVO Z NJO GOVORIL, JE PUSTILA, DA SEM DELAL, KAR SEM HOTEL.

ŠE ENKRAT JE PRIVZDIGNILA GLAVICO IN ME TAKO IZRAZITO POGLEDALA, KAKOR DA MI JE HOTELA REČI: »KAJ DELAŠ Z MENOJ?«

POTEM JI JE GLAVA OMAHNILA NAZAJ NA MOJO ROKO. TODA MUCIKA ŠE NI BILA MRTVA, AMPAK LE OMAMLJENA. MAČKE IMAJO ŽILAVO ŽIVLJENJE. ŠE ENKRAT JE VZPLAPOLAL PLAMENČEK NJENEGA ŽIVLJENJA, ŠE ENKRAT ME JE ŽALOSTNO POGLEDALA — POTEM PA JE BILA ZA VEDNO ODREŠENA.

KO SEM JO ŠEL ZVEČER GLEDAT, JE LEŽALA TRDA V ISTI LEGI, V KATERI JE BILA ZASPALA.

POTEM JO JE SILVESTER ODNESEL V KOŠARI NA POLJE IN JO LEPO POKOPAL.

V. Mik

Kaj je ded pri- nesel iz nebes?

Bila sta ded in babica. Imela sta hišico kakor kletko in vrtec. To je bilo vse, kar je bila njuna last. Ampak rada sta se imela in sta bila rada na svetu.

Nekoč pravi babica dedu:

»Zlezi na podstrešje po nekaj krljev, jedla jih bova po večerji.« — Ded je pristavil lestvo in lezel na podstrešje. Lezel je in lezel — pa je zmanjkalo lestve pod njim. Kaj zdaj? Kaj mu je početi? Plezati je moral kvišku, zmeraj više, kajti nazaj ni mogel. Pripelzal je do nebes.

»Pozdravljen, ded, pri nas.« mu je rekel sveti Peter pred nebeškimi vrati. »Na vas in babico že dolgo čakamo, saj sta oba pridna in poštena in se rada imata. No, kaj pa noge? Ali vas ne bolijo od dolgega plezanja?«

I no, kar je res, je res; deda so noge bolele, saj to je bila dolga pot z zemlje do nebeških vrat. Ded je nerad tožil, ampak nebesa so nebesa, tam se ne sme lagati. Pa je torej povedal. Sveti Peter je samo pokimal s sivo glavo. »Vidiš, vidiš... mi smo te vlekli kvišku, drugače bi sploh ne pripelzal do nebes.«

»Prinesita dedu nebeške copate,« je veleval sveti Peter, »da bo lahko hodil pri nas, in ga peljita po nebeškem kraljestvu!«

Angelčka sta brž skočila po copate. Ded se je preobul — in vsak korak je meril petdeset metrov.

»To bi naša babica skakala v teh copatah!« si je mislil, ko sta ga angelčka vodila po nebesih. In koliko angelov je bilo po vseh straneh! Veliki, majhni in prav majčkenci; vsi, vsi so mahali z rokami dedu in se mu prijazno smehljali. Angelčka sta vodila deda po srebrnih hodnikih, kjer so bila sama zlata vrata in iz vseh vrat se je slišala tako lepa godba, kakor če igrajo najlepše orgle. In na koncu tega dolgega, dolgega hodnika je bila prekrasna dvorana. V njej sam nakit, obleka, posodje in igrače.